

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**S. Avrelii Avgvstini Hipponensis Episcopi Et S. R. E.
Doctoris Vita**

Lancilottus, Corneille

Antverpiæ, 1616

Cap. XXXV. Sub ficum secedens, vehementissimè conteritur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42857

corporique iucundam consuetudinem relabantur. Ceterum (prosequitur) *ista contra-* Lib. 8. c. 11
uersa in corde meo, non nisi de meipso aduer-
sus meipsum. At Alipius affixus lateri meo,
inuitati motus mei, quem frons potius, genæ,
oculi, color, modus vocis, quàm verba loque-
bantur, exitum tacitus opperiebatur. Vbi ve-
rò à fundo arcano alta consideratio contra-
xit & congesit totam miseriam meam in
conspectu cordis mei, oborta est procella in-
gens, ferens ingentem imbrem lacrymarum.

CAPVT XXXV.

Sub ficum secedens, vehementissimè
conteritur.

QVEMADMODVM verò lugentibus flen- Lib. 8. C. 12
 tibusque solitudo videtur aptior, reli-
 cto in anteriore horti parte Alipio, ad inte-
 riora sub ficum quamdam secessit: vbi do-
 lori, lacrymis atque suspiriis tam effuse ha-
 benas indulgit, vt intuentis vel saxeum pe-
 ctus ad commiserationem ciere potuisset.

Verioribus laudibus maioribusque viri
 docti ficum hanc efferunt, sub quâ Roma-
 næ columen Ecclesiæ, Religiosorumque
 hominum institutor Augustinus procu-
 buit; quàm Ruminalem illam arborem,
 sub quâ Romulum & Remum iacuisse par-
 uulos effinxit antiquitas. Congerunt au-

*Cur sub fi-
cu potius,
quàm sub
quavis alia
arbore, fiat
Augustini
conuersio.*

tem varij varias rationes, cur sub ficu po-
tius admirabilis hæc eius conuersio extite-
rit, quàm sub aliâ quavis arbore. Ac eorum
aliqui ratiocinantur, diuinitus Augustino
significatum esse: Plus æquo scire voluisti,
persuasitque tibi serpens idem, qui primis
parentibus imposuit, te vnus tui ingenij
viribus, quemadmodum Deum ipsum,
abundè posse sapere: verùm in mentem
venisse debuerat eiusce arboris vetitæ (fi-
cum quidam autumant fuisse) sub quâ
eamdem scientiam nimis insipienter Adam
& Eua concupière. Alij sentiunt voluisse
Deum Augustino in mentem reuocare exe-
crationem illius ficus, quam Christus repe-
rit solis ornata foliis citra fructum, ideo-
que ignibus adiudicatam: amat enim Deus
solidos fructus pietatis, & non inania folia
verborum. Quamobrem scribit Augusti-
nus columbam attulisse ramum in arcam
non virentibus tantùm foliis, sed etiam
fructu præditum: quoniam Ecclesia Dei
non admittit fidem solam, velut nuda fo-
lia; sed eandem bonis operibus, ceu fru-
ctibus cumulata exquirat. Igitur in hunc
modum videbatur Augustino Deus velle
dicere: Iam anni fluxère complures, cum
ex te, prout ex illâ ficu Euangelicâ, fructum
aliquem virtutis expecto: videoque quòd
statuto

*Væ arbori,
foliis non
fructibus
ornata.*

statuto à me tempore proferas, non quidem fructus aliquos, sed mera loquentiæ verba inania; totusque errorum, velut ramorum, flexibus sophisticis vndique impedire: non deinceps patienter feram. At tu vide feriò, ne quemadmodum illa ficus, experiaris in te meæ execrationis iustissimas pœnas: vide etiam, ne vt arbor arida, perpetuis ignibus addicâre. Huic occultæ monitioni non segniter obediens Augustinus, vberimas lacrymas effudit, iisque desideratam à Domino fecunditatem se frustrari nolle monstrauit. Ac quemadmodum, Isidoro inter ceteros teste, sub ficu lasciuia tauro demitur; sic Augustino decessit libidinis affectus ex vnius arboris salutiferæ, Dominicæ nempe Crucis, virtute occultâ, quæ vel maxime voluptatis pruritum valet extinguere, caloremque omnem noxium rore lacrymarum suauissimo temperare. Ea res in S. Augustino apparuit, quando cælestis gratiæ imbre perfulus, sub eadem arbore, contriti spiritus oblaturus Deo acceptissimum sacrificium, ita mente in eum sublatâ exclamauit: *Et tu Domine usquequâ irascêris in finem? quousque iacêre perditum fines? quousque in hoc vitiorum cœno versabor? quousque extendet se tanta miseria? Quamdiu, quamdiu, cras*

Lib. 7. Orig. cap. 6.

Augustino decessit libidinis affectus.

Lib. 8. Confess. cap. 12.

Contriti cordis suspiria.

*& cras? Quare non modò? quare non hac horâ
finis turpitudinis meæ? Grauitèr equidem
offendisse me Numen tuum confiteor: sed
nunc tantorum scelerum me pœnitet, pu-
det, pigetque. O qui potes, & soles, mise-
rere: & quid factò sit opus, significa.*

CAPVT XXXVI.

*Voce celitus ad eum perlatâ, codicem
Apostolicum legit.*

HANC in sententiam cùm plura dixisset, ac lacrymis effusè currentibus *amarissimâ cordis contritione* repletur; ecce vox quædam ad eum è domo vicinâ, tamquam cantantis pueri aut puellæ, sæpius *Tolle, lege. ingeminantis: Tolle, lege; tolle, lege: statimq;* mutato vultu intentissimus cogitare cœpit, num pueri in aliquo genere ludendi, cantare aliquid tale solerent; sed nihil eiusmodi occurrit. Neque enim pueri puellæque, vel alicuius hominis cantâtis hanc vocem fuisset putandum, sed Angelorum in aëre cantum, qui significaret aliquatenus eorum ineffabile gaudium, tanti viri ad Deum conuersione: maximè cùm iidem cælestes spiritus, etiam ob vnius peccatoris vulgaris pœnitentiam, in cælis gaudere dicantur. Hic autem imitantur Angeli vocem puerilem, quia reuerà similes pueris hi sunt, qui conli-

*Angelorū
de Augu-
stini con-
uersione
gaudium.*